

Til fru Annette Just, som også beskæftigede sig med landbrugsproblemerne – og jeg lytter opmærksomt til, hvad fru Annette Just siger om det – må jeg jo altså også slå fast, at landbrugsproblemerne ikke er på dagsordenen for regeringskonferencen. Derfor er de ikke betydningsløse, og slet ikke i lyset af udvidelsen, men de er jo ikke direkte et emne.

Hr. Keld Albrechtsen sagde noget, som jeg lyttede til med stor interesse. Han sagde: Ja, men det, vi skal have, er slet ikke sådan noget EU noget. Det er mellemstatsligt samarbejde. Om det vil jeg gerne gøre i hvert fald to bemærkninger: For det første, at det jo altså ikke er dét, som Central- og Østeuropa selv ønsker sig. De ønsker netop et forpligtende samarbejde af typen EU, og det er jo dér, dynamikken i den europæiske udvikling ligger, i de central- og østeuropæiske landes pres for at blive medlemmer i det samarbejde, som er skabt i EU.

For det andet er det sådan, at de ikke ville finde et mellemstatsligt samarbejde tilfredsstillende. Det ville ikke løse deres problemer. De giver bestemt udtryk for, at mellemstatsligt samarbejde ikke er godt nok.

Men der er en anden grund til, at jeg interesserer mig for hr. Keld Albrechtsens bemærkning om det, for vi har jo en række aftaler om associering mellem EU og de østeuropæiske lande. Det er mellemstatslige aftaler. Vi har nogle partnerskabs- og samarbejdsaftaler mellem EU og de central- og østeuropæiske lande. Men dem er hr. Keld Albrechtsen også imod, så det er jo altså svært at se, hvad hr. Keld Albrechtsen sådan rigtig har at have sit ønske om mellemstatsligt samarbejde i. Senere på dagsordenen i dag vil vi behandle spørgsmålet om en associeringsaftale, Europaaf-tale, mellem EU og Slovenien. Det er en aftale af den type, som hr. Keld Albrechtsen plejer at være imod, og det tror jeg også vi vil komme til at opleve i dag.

Så jeg synes, hr. Keld Albrechtsen skulle omgå det lidt mere forsigtigt. Det er jo ikke sådan, at hr. Keld Albrechtsen er tilhænger af mellemstatsligt samarbejde, når det er inden for Europa. Hr. Keld Albrechtsen siger – og jeg synes, det er et vigtigt punkt at forholde sig til – at vi jo ikke skal skabe nye skillelinjer. Mit synspunkt er, at det gør man heller ikke ved at udvide EU.

Det er rigtigt, at vi rykker EU's grænse mod øst, men det bliver der ikke flere skillelinjer af. Vi ønsker også at udvikle samarbejdet med

Rusland, Ukraine og Hviderusland. Og det er jo indlysende, at udvidelsen af EU mod øst betyder, at skillelinjen ikke ligger mellem Polen og Tyskland, men et andet sted; men der er ikke flere skillelinjer. Det synes jeg man skal notere sig, og så skal man i øvrigt notere sig, at i den proces, der vil foregå, når vi flytter EU's grænser mod øst, skabes der samtidig større helhed og enhed i Europa.

Jeg vil gerne takke fru Addi Andersen for hendes tale, som jeg lyttede til med stor interesse.

Hr. Thulesen Dahl glædede mig ved at sige, at det var en nøgtern redegørelse, og spurgte: Hvor er smertegrænsen for den danske regering under forhandlingerne? Nu er det under forhandling aldrig så nemt at definere smertegrænsen, hvad enten klokken er 8 minutter i 6 eller et kvarter over 6! Det, det handler om i hele forløbet, er at varetage danske interesser, og udvidelsen er i dansk interesse. Den må være og er en hovedprioritet for os, og det er der heldigvis stor tilslutning til i Folketinget.

Jeg mener også, at det er i dansk interesse, hvis man i større omfang går over til flertalsafgørelser. Må jeg f.eks. nævne de seneste sæt af forslag, hvor vi fra dansk side anbefaler, at man i øget omfang anvender flertalsafgørelser ved bekæmpelse af svig. Det er da en dansk interesse. Vi er interesseret i at bekæmpe svigagtig omgåelse af EU-regler og -midler. Det kræver også flertalsafgørelser for at kunne effektivisere samarbejdet, så det vil da være helt forkert at se bort fra den mulighed.

Må jeg endelig om beskæftigelsespolitikken, som hr. Thulesen Dahl kritiserede, sige, at samordning jo netop ikke er et samarbejde, der indeholder tvangsmidler. Samordninger kan kun defineres som et frivillig ønske om at koordinere. Det er altså frivillig koordinering og ikke harmonisering. Vi forestiller os jo ikke fra dansk side – det er jo ej heller det, de danske beskæftigelsesforslag går ud på – at man skal harmonisere. Beskæftigelsespolitikken forbliver et nationalt anliggende, men samordningen og koordineringen af landenes indsatser kan samlet give et bedre resultat.

Med disse ord vil jeg gerne endnu en gang sige ordførerne tak for en engageret og god debat. Vi vender jo tilbage mange gange, inden vi er færdig med regeringskonferencen, men jeg synes egentlig, at debatten her i salen er godt i gang.